

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1687

XXXVII. In Domin. VIII. Post Pentec. Quid faciam, quia Dominus meus aufert à me villicationem? Luc. 16. 13. Arg. Anxio villico communicantur Consilia.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56286](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-56286)

CONCIO XXXVII.

IN DOMINICA VIII. POST PENTECOSTEN:

Quid faciam, quia Dominus meus auferat à me villicationem? LUC. 16. 13.

ARGUMENTUM.

ANXIO VILlico COMMUNICANTVR
CONSILIA.

I. Ors, quæ hodiernum villicum exceptit, eadem nos versat universos. Aud. Omnes nos villici sumus, & cunctis administrationis sue reddenda est ratio. Omnes nos, enuntiat Evangelii Präco Paulus, manifestari oportet ante tribunal Domini nostri IESV Christi, ut referat unusquisque, prout gestit in corpore suo, sive bonum, sive malum. Et forsitan non unus Domini sui bonis absens est? Forsitan non unus dona fortunæ, naturæ, vel etiam gratiæ dilapidavit. Forsitan non unus eandem ob causam deferente illum iniquitate sua diffamatus est; vindictam exorantibus oppressis citatus est; instigante propria conscientiâ convictus est. Ruge mee (delicta mea) dixerunt testimonium contra me, ait Job. Forsitan non unijam dicta dies, eaque proxima. Quidni igitur cum hodierno villico in nos ipsos descendimus? Quidni ad saniora consilia nos recipimus? Quidni cum eodem unuquique nostrum eructer:

^{2 Cor. 5. 10.}^{b. 16.}

Quid faciam? Quò me vertam? Quem in vota vocem? Dominus exacerbus, amici alienati, delatores multiplicati, tempus instat, gravitas urget, vita periclitatur; Quid faciam? Non agitur de teruntio aliquo retinendo, de re quapiam levidenti tuenda, de bonis transitoriis vindicandis; sed de fama, de salute, de vita, eaque sempiterna conservanda. Quid faciam? Operam meam locabo aliis in fodiendo? Bonum hoc, sed viribus distinctor. Stipem ostiatim emendicabo? Bonum & istud; sed rubore suffundor. Concilio amicos cum hodierno villico? Optimum istud, at saepius amicitia querit stipendum, & eo sublatu rescinditur. Unde vero mihi opes, quibus alios devinciam, quam ipse egeam? Quid faciam? Ajo, si prudenter sibi quispiam consulere gestit, id evitet in vita, quod in morte devitasse peroptaret; id faciat in vita, quod in vita periodo fecisse concuperet. Quod confilium ut altius cordi imprimamus, lumen & robur piis suspiriis à divino

Pneu-

Praeuntem demississimè imploremus.

§. I.

*Non fac, quæ moriens facta
fuisse nolis.*

II. **V**T consilium primum planius evadat, & tuo quisquis hæc audis, profundiùs cordi imprimatur, in eo te statu constitue, in quo laxatis concupiscentiarum frænis non Deo tuo, sed mundo & carni stipendia feras, in quo sensibus tuis mancipatus ancillabarisi, in quo tempus prope omnem lusum, aliisque ludicris ineptiis fallere conserveras. In hoc statu constitutus finge te inopinatò tentari morbo, umeri doloribus, & novissima conflitari valetudine. Finge adesse in coram peritissimos Aesculapios, quæ sacerulares, qua spirituales, eosque unanimi suffragio denuntiare tibi, perinde ac Ezechiae regi imminentibz Libitinae periculum; ac insurrate: *Dispone domui tue, morieris enim tu, & non vives.* Finge si hæc minus afficiunt adesse, cœlitus destinatum nuntium, illum querubâ horrisonâ ultimam divulgate horam: Hora novissima est, jam effluxit clepsidra, jam consummata est iniquitas tua, & rationes totius vitæ tuae in districto judicio alterâ mox es positurus.

Dic sodes, quæ tunc tibi mens, quis sensus futurus? Vellesne memoriam tuam refarsiisse speciebus inutilibus, indecentibus, ac noxiis? Vellesne intellectum consecrassæ investigandis rebus curiosis, puerilibus, fallentibus, mendacibus? Vellesne semoto Deo cor, voluntatem, ac desideria omnia addixisse creaturis? Non assequeris quod dico.

III. Evolvó me ipsum, & repeto *Luc. 12.19.* quæstionem meam. Age intende ô miserrime peccator, vellesne cum divite illo in bonis temporalibus exaggerandis intento; aut cum Epulone communicare, genio tuo indulgere, per fas ac nefas bona aggregare, in eodemque cum illis statu vivere, & mori? Quid dicas? Obtestor te per salutem animæ tuæ, reflecte te ad ea, quæ mihi responsum es; & sincere, quod in animo tuo concipiisti deproome?

Avertant, inquis, id à me superi; malo millies cum paupere Lazarō in simeto vita fungi, quam cum divite purpura & bysso indui, splendidèque, & opipare epulari. Siquidem mendi-
2cus ille Lazarus, ut metam cursus sui attigit, vel pillionibus Angelis ad paradi-
si gaudia subiectus est; Epulo au-
tem sepultus est in inferno. Et quis non eligat in modico exhaustiri ege-
state, fame stringi, occupari ægritudi-
ne, & interim æternis perfrui gaudiis; quam momentaneis abduci comessa-
tionibus, & sempiternis excruciant tor-
mentis? Præstat hic miserrimâ fortuna uti, cum spe præmiorum conferen-
dorum, quam blandientis æstu secun-
do abduci, cum timore suppliciorum intentandorum. Bene habet.

IV. Sed fate mihi ultra quidnam de statu illorum sentires, qui non tan-
tum opipare, sed basilicè etiam vitam *Statuimus*
peris opis
misi. agunt; quos perinde ac Balthasarem coronant hinc inde reginæ, ac concu-
binæ, qui luxu plusquam sibaritico disfluunt, & aureis, argenteis, immo & gemmeis calicibus pomposius gulæ velificant. An non tu hos beatos ebuc-
cinas? an non eotum fortuna comi-
tante

tante de vitæ statione decedere gesti-
res? Quid reponis?

Nec istud quidē ais. Neq; enim tanto-
pere me alliciunt illius cupediæ: quan-
tum me percellit manus contra cande-
labrum scribentis: Mine, Tecel, Pha-
res. Idest: Numeravit Deus regnum tu-
um, & complevit illud: appensus es in sta-
tera, & inventus es minus habens: divisum
est regnum tuum, & datum est Medis &
Persis. Exemplò enim versa est cytha-
ra in luctum, & symphonia in plan-
gum, ipse & temporali exutus impe-
rio, & æterno. Quis ergo non præo-
ptet salem lingere, aut vitam dolarem
cum Eremitis agere, aut cum Israelitis
sub lupato gemere; & interim inoccidi-
dua aucupari sceptræ; quam sicutis
mensis accumbere, colliquescere vo-
luptatibus, totamque spirare Arabiam,
& postliminio æternum gemere in ca-
taстis. Bene est istud.

V. Quid si autem te illa famati-
fima Sodalitas à Salomone in libro Sa-
pientiae celebrata in consortium, ac
communionem pelliceret; quæ ubivis
locorum monumenta lætitiae conde-
re nitebatur, nec vel florem intactum
reliquit, quem non odoratu delibasset;
nec potum Apicum, quem faucibus
non solbusset, nec symphoniam quam
auribus non advocasset, nec formam,
quam oculis non lustrasset; nec Smindi-
ridis plumas, quibus non incubuisset;
an non tu illi commori concupisceres?

Absit, absit id à me enuntias; malo
insistere vestigiis in derisum & in si-
militudinem improperii habitorum
ab ipsis, quam vel passum cum illis
progredi. Quid ita? Audio enim, in-
quis, turpiter hallucinatos, ex inferni

barathro palinodiam recinentes: Ergo
erravimus à via veritatis, & justitia lu-
men non luxit nobis, & sol intelligentia

non est ortus nobis. Lassati sumus in via
iniquitatis & perditionis, & ambulavi-
mus vias difficiles; viam autem Domini i-
gnoravimus. Quid profuit nobis superbia
nostra, & divitiarum jačtantia quid con-
tulit nsbū? Transferunt omnia illa tan-
quam umbra; & tanquam nuntius per-
currentis; & tanquam navis, quæ pertran-
sit fluctuantem aquam. Coronavimus
nos rosis, & jam spinarum aculeos inti-
mas pervadentes medulas sentimus; Purpurā,
quæ superbivimus in luporum
villos exasperata est; Mōmentanea
embammata delibavimus, & sulphureas
æternum ligurire cogimur offas.
Quantum fuimus in deliciis, tantum
nobis datur tormentum, & luctus. O
malæ dictum corpus, quod tam deli-
cate nutriviimus! maledictum caput,
quod rosis incinximus; maledictæ au-
res, quæ ob impudicas cantilenas Fu-
riarum obtunduntur symphoniam; ma-
ledictæ nares, quæ pro Sibariticis o-
dotibus mephitis fulminatorum cada-
verum opplentur! Maledicta æterni-
tas ipsa, quæ nullum finem malis no-
stris statuet. Nisi igitur extreмe meum
enaviget cerebrum, nullam cum illis
vel societatem, vel symposium exam-
bio. Præstat ingredi, & subsequi Her-
culem, nec tam frontem quam exitum
intueri viarum. Sapientissime & istud.

VI. Quod si autem re ipsa seque-
strato Deo te jam mancipasses aut Ve-
neri, aut Libero Patri, aut initiatuſ es
Beelphegor, Plutonique consecra-
tus, nonne expallesceres ad præsentis-
sum mortis nuntium? Nonne velles

Yy

acta

acta prioris vitæ rescindere ? Nonne intenderes vitam sanctiorem auspicari ? Nonne doleres te posthabito cœlorum thesauro, tam impotenti animo corrasisse metalla, quibus tui hæredes in sui perniciem abutentur, tuisque dictati spoliis lautijs genio indulgebunt, tui prorsus immemores ? Nonne in jus vocares oculos tuos, amatissimas profundendo lachrymas ob indultam illis tantam licentiam legendi libros lascivos, videndi curiosa, scandalosa, impudica ? Nonne acerbè reprehenderes aures tuas, quod vanis laudibus, factiis indiscretis sese arreverint, calumniatoribus intenderint, cantilenarum obscenarum blandè influens virus lamberint ? Nonne dentibus nisi natura expallesceret, linguam ipsam discerperes ob fabulas, ob mendacia, ob verba impudica; ob injunias, & blasphemias; ob detractiones, & calumnias engurgitatas ? Nonne prorumperes in singultus ex imis præcordiis evocandos, quod cum tanta sensualitate indagaveris odores exoticos perfundendo corpus tuum, futurum escam vermium opobalsamo, blandiendo nimium sensibus tuis, aliorumque tecum degentium ? Nonne millies detestareris gustum tuum, & palatum, cui nihil satis conditum erat ; qui nec à cibis vetitis sibi temperavit, nec jejunia ulla tollere noverat. Nonne acerbissimum dolorem caperes te adeo delicatum in tactu fuisse ; ut nunquam sufferre potueris aut cilicum, aut flagrum, aut aliā quampiam molestiam ? An non in voto esset, tunc surdum, mancum, cœcum te fuisse, quām tantis te conspurcasse sceleribus; tantum in te devol-

uisse damnationis pondus ? Revolve hæ herio, & quantum amas salutem tuam, quantum jus ad regnum filiorum Dei, quantum sanguinem Afferoris tui responde, quid animo conceperis ? Quid loqueris ? Quid müssitas ?

VII. Ita sane. Hoc me unum anxiū haberet, hoc me unum conficeret, quod ea se etatus fuerim, quæ me mersura sunt in interitum ; quod illum lacessere præsumpserim, cui militat æther; qui cum occiderit corpus, habet potestatē animam mittere iu gehennam; cuius manus nec vivus nec mortuus effugiam. Nam si in præsentiarum ex quo vis patrato scelere urgeostimulis conscientiæ, si nunc illa irrequietis infestat latratibus ; quanto acerbius, intensiusque id præstitura est jamjam imminentे districto judicij die ? Si nunc memoria patrati torquet sceleris, quum extra urnam est, suoque etiamnum lenocinatur toxicō ; quanto gravius, crudeliusque mentem exagitabit, ubi jamjam virgulā censoriā notabitur, & Rhadamanthæis condemnabitur calculis. Hoc unum itaque me maceraret, exederetque, quod unquam injurius in summam Majestatem fuerim, habensque indomitis cupiditatibus, sensibusque meis laxaverim.

VIII. O te igitur mortalium omnium, qui sub convexo nidulantur infelicissimum, ac sideratissimum, qui in eo statu vivis, in quo non auderes mori; qui ea committis scelera, quæ te sub diem exitus tui nec somniasset quidem peroptares ! Quid quæso de illo sentires homine, qui indies omni conatu, studioque strues lignorum conveheret,

ret, agglomeraretve; quibus nisi ea o-
cias distraheret, nossete certo certius
exurendum? An non cerebrum eidem
exorbitare dices, si ulque &c usque
illa cumulatum iret? Quid de illo ha-
beres judicii, qui indecesso curru pro-
peraret in via abvia, nec monitus des-
seret, et si optimâ fide teneret ad abyssum
se deventurum, nisi iter relegeret?
An non & istum cursorem helleboro
indigere dices? Quid de alio, qui con-
tractus iniret ingenti suo dispendio,
ac incommodo, quos proximâ die vel-
let irritos? An sanæ mentis tibi vide-
retur & iste? Neutiquam dicis. Nihil
enim absurdius, stultiusque fingi po-
test, quam in sui perniciem esse soler-
tem, ac studiosum.

Reflecte te autem paululum, an
non hoc tuo judicio unguem in ulcere
posueris, & tuâmet staterâ te condem-
naveris. Nam quid aliud sunt crimina
tua, quæ indies exageras, quam ligna
in tui exustionem, eamque sempiter-
nam, ni ea distrahas, congesta? Quid
inquam consensu tuus in peccatum?
Nonne contractus cum styge ad illi
serviendum sequestrato Numine? Quid
perseverantia in peccato? Nonne cur-
sus quidam non interclusus ad destina-
tum inferni barathrium?

Ergo ne tuâmet amissi te conuin-
cas, ne tuomet judicio te sideratissi-
mum mortalium quorumvis profitea-
ris, absiste à cursu inito, rescinde con-
tractus stupidè admissos; non fac, quæ
mortiens facta fuisse nolis.

§. II.

*Fac modo quæ moriens facta
fuisse voles.*

IX. **A**lterum consilium meum est,
ut modo exequaris, quæ moriens
facta fuisse voles.

Est hoc desumptum ex Sapientissi-
mo Ecclesiaste, omnes & singulos ad-
hortante: *Quodcumque potest manus tua,* *Opera bona
non differ-
enda.
Eccl. 9.10.*
instanter operare; quia nec opus, nec ratio-
nec sapientia, nec sciencia erunt apud inferos,
quo tu properas. Etenim quum vita no-
stra sit brevissima, mors certissima, &
proxima, sapientissimum decretum est
operari, quod possumus, seu quod ge-
stiremus peractum; siquidem post
mortem nec quicquam boni, quo cœ-
li gloriam, aut illius augmentum mer-
camur, operari licebit. Mors est illa
nox, in qua ex oraculo nemo potest o-
perari. Vita nostra exadversum dies, &
mercatus, in quo omnis generis mer-
ces venum prosternunt, ut cuique quan-
tum velit emere liceat. Finito vero
hoc mercatu, nec hilum quisquam
præstinare poterit. Quidquid ergo
cujuslibet virtutis, ac misericordiae ex-
ercuisse velles, id oculi exequere, ne
sero distulisse lachrymis nihilum pro-
futuris conqueraris. Quod ut serio
facias,

X. Obversentur animo tuo om-
nes Eli, quotquot temporibus No-
chæis prælenti aquarum cataclysmo
sele obnoxios citra ullam spem fugæ,
remedii, consilii & auxilii conspicie-
bant. Quid putas animi illis fuit? quan-
to cum dolore autumas detestatos esse
suam nequitiam, incredulitatem, ca-
chinnos splene plenissimo inoptimum
senena effulso? Quam promptè man-
datis ipsius obsecundassent illo articu-
lo, si valuerent? Certè si vox ipsorum
ad aures tuas reverberaretur; ex imis

penetralibus eructantes audires : O nos miseris, ô nos infelices ! Ecce totum verum est, quod Deus per servum suum Noe prædictit ; ecce pœnam, quam nobis minatus fuit ; ecce prophetiam, ac prælagium jam impletum. Et nos insensati vitam illius æstimabimus insaniam, credebamus lenem extitisse sensu, & cerebro destitutum, deliria sua aliis venditasse, nec quod eructaret scivisse ; & tamen ex Tripode erat omne illud, quod loquebatur. Eheu stulticiam nostram, eheu vecordiam, ac dementiam nullo Oceanō diluendam ! Et subinde ad Noc, & ad arcam securissimè fluctibus innatantem conversos videres, egurgitantesque perciperes : Serve Dei miserere nostri, in domum tuam nos recipe, pœnitent nos erroris nostri, jussis ac præceptis tuis deinceps obtemperabimus. Quibus ille : jam tempus evolutum est, præteriit tempus gratiæ, effluxit tempus misericordiæ, hoc est tempus judicii, tempus executionis divinæ Justitiae. Mementote fratres mei, quoties vobis inculcaverim, quiescite agere perverse, à Peccatorum calle defistite; in pœnam, ac condemnationem vestram nisi resipiscatis veniet diluvium, & vos aures verbis meis obturastis, ja que tanquam fabulas, mendacia, deliria explosisti; nullus jam pater refugii locus, ratum fixumque stat omnipotentis decretum, pereundum vobis est, moriendum vobis est.

XI. Occurrant torpentes illæ virgines ad januam sponsi serius pulsantes, & cum stomacho ab eodem, aliis intro tripudiantibus rejectæ; Nescio vos. Tempus jam evolutum est, & quæ pa-

ratæ erant admissæ sunt, jam sponsus est in accubitu suo ; facessite hinc ocius. Nescio vos. Nonne sibi oculos præ dolore eruissent, quod eos sub id tempus tanto cum dispendio clauerint, nec tempestive oleum auctionatae fuerint ?

XII. Occurrant, quotquot jam Avernalibus gemunt compediti vinculis, quantis illi votis exoptarent horam quampiam pœnitendi, ac operandi ; & si ea potirentur, quid non agebent ? Sed clausa est janua, et si mare lachrymarum profunderent exoratur unicam, non obtinerent; et si tormenta multiplicata sustinerent, haud evincenter.

XIII. Ne itaque eadem sors te ô peccator involvat, nunc operator bonum ad omnes; nunquid exige, quid tunc egisse velles, & exequere. Credo facile quod tunc eructares cum Balaam Pseudo Propheta : *Vtinam moriatur anima mea morte justorum.* Dices cum Henrico cognomento Pio Romanorum Imperatore : *Vtinam anima mea esset in corpore Romualdi;* utinam in corpore vilissimi & abjectissimi monachi, utinam in corpore cujuspiam Lazari. Occineras cum Poeta : *O mihi præritos referat si Iupiter annos.* Cur ergo in præsenti non exequeris, cuius tunc coronidem exambires ?

XIV. De muliere forti vaticinatus est Sapiens : *Ridebit in die novissimo;* 25. In gaudia exortiget frontem, in amoenitatem vultum diducet, & intra præcordia exultantis animi jubilo triumphabit. Mira profecto hujus mulieris constitutio. Tunc cùm singulis certandum, cùm de tabula pœnitentia-

tentiae in naufragio proximo cogitandum, cum mors terribilium omnium terribilissima instat, ipsa risibus ac salibus detinetur. *Quid istud?* Dicerem stupidam ac deliram, quae imminentia mala non prospicit, nisi eam sacer texsus fortem ac prudentem contestaretur. Adhortarer ad exomologesim; sed quae dispositio inter risus & gaudia, commonerem instantis jam certaminis, sed ridet: *Ridebit in die novissimo.* Unde hoc?

XV. Cogitat quispiam tum primum vanitatem, pro qua tantopere mortales desudant perspexisse, atque idcirco sectatores illius explosisse. Luctante cum morte Eminentissimo quopiam Patre, & aulicis omnia diripientibus, Simia quae incoram aderat, lectura & ipsa spolia ad pileum Cardinalis advolat, eumque capiti imponit, quasi dignum patellâ operculum. Videlicet hoc Cardinalis, & quamvis lummis anginæ cruciaretur doloribus, in eos effusus est cachinnos, ut & ulcus, quô suffocabatur, ruptum fuerit, & ille ex scena illa mirum in modum hilaratus. Nihil vetat itaque eandem ob causam, mulierem illam fortem edidisse risum, videndo tunc planius, luculentiusque hominum vanitatem, summamque disparitatem mortis ac vitae. Nam cum vitam per omnia dedecora transduxerint, morte honesta defungi cupunt, ne scientes quod qualis vita mors est ita.

XVI. In hunc modum risum movit institutoribus Eremitarum quispiam, Licitatus is equum in forum processerat, cumque plurimos lustrasset, nullum suis respondere votis edixit. In-

stant mercatores, qualemnam ergo cuperet? Quibus ille: qui caudam habeat Pavonis. Tum cunctis petulantis animi pruritu cachinnantibus, dignam sua professione intulit sequelam. Mane, an vosmet ipsos rideatis; qui cum bestialem vitam ducatis, pavonis vel etiam Angeli syrma vani augures præminamini. In toto equorum genere monstrum, quale inquiror mihi non exhibetis, nec inter homines qui quum flagitosissime vixerit, sanctissime obierit. Et hanc stultitiam præfata mulier exibilare splene diducto potuit.

XVII. Verum Sapiens causam sufficientem attulit, quando de eadem testatum reliquit bonorum operum meritis gravem, ac gratiâ opulentam decessisse: *Quasivit, ait, lanam & linum, & operata est consilio manuum suarum. Manum suam misit ad fortia, & digitus ejus apprehenderunt fusum. Manum suam aperuit inopi, & palmas suas extendit ad pauperem.* Hæc causa est, quæ illi risum movit, quod non nuda, ut alii, sed bene vestita, præmissis per manus pauperum magna ex parte opibus suis exierit. *Ridebit in die novissimo.* Eodem ex capite, quisquis Deo vitam suam impendit, quisquis in imitando Domino suo serio desudavit, quisquis omnia ad maiorem illius gloriam retulit, quisquis proximo, quam potuit misericordiam exhibuit, gaudiô triumphabit; quum se haud lecus ac alterum Jacobum revertentem cum turba meritorum viderit, accepturum præmium laborum ac certaminum suorum. Hoc ne te aliquando gaudio frustreris, fac modo, quemque facta fuisse voles.

XVIII. Gestires tunc cum Evangelico

gelico seruo prægustare jam in suprema lucta cœli gaudia, videre adstantes Angelos accinctos ad deducendam animam tuam, audire illos invitantes:

Matth. 25. Euge serve bone & fidelis, quia in pauca fuisti fidelis, supra multa constituens intra in gaudium Domini tui. Brevis servitus tua æternis pensabitur stipendiis, labores modici sempiternâ donabuntur quiete; inedias tuas cœlestis excipiet ambrosia; & quantum te humiliasti in terris, te amore Domini submittendo, tantum nunc effulgebis in cœlis, eodem te subvehente. Esto nunc fidelis servus & prudens, opera Domini rite ita exequere, ut dicere possis: *Domine quinque talenta tradidisti mihi, ecce alia quinque superlucratus sum: Tu mihi dedisti facundiam, & ego illa utus sum ad te laudandum, & promovandam gloriam tuam. Tu mihi contulisti ingenium excellens, & ego illud ad investigandas illas scientias adhibui, ex quibus tibi duntaxat evaderem gratior; tu me dotasti voluntate liberrima ad amandum quidquid vellem, & ego nihil præter te summum bonum meum, atque infinitè amabile dilexi. Tu mihi dispensasti opes plurimas, has ego ut accepi, ita in tui gloriam & proximi commodum erogavi. Tu mihi aptasti membra, & ego illa pro virili meo servituis tuis impendi, ac consecravi. Domine quinque talenta &c.* Esto inquam talis, ut in spem tuparis felicitatis a surgere possis.

XIX. Si in illa lucta invocares Matrem Domini tui, Patronam tuam, illamque appropinquantem cerneretis intra manus suas virginæs receptura animam tuam de corpore egressam; an

non maximô gaudiô exilires de cultu illi impenso, de conservata puritate corporis & animæ contra violentos assultus Orci & porci carnistæ? Nonne triumphares jubilô, te in illius sodalitio meruisse stipendia? O quanta voluptas manet egregios milites post defensum strenue thesaurum regium, post retusos potentissimi hostis insultus, post prodiciones domesticas ingeniosè elusas, aut fortiter vindicatas; eundem, & multo sublimiorem plausum & gloriam præstolari poteris, si te strenuum athletam præstiteris, & fidele magnæ Matris mancipium.

XX. Si abhinc horâ proximâ commendatio animæ tuæ recitaretur, an non intensissimo affectu ageres gratias animæ tuæ pro optimo regimine, corpori tuo pro patientia ac subjectione? An non benediceres omnia ipsius jejunia, omnes abstinentias, quæ illi honorabilem in cœlesti convivio locum appetarunt? An non gauderes de omnibus tribulationibus tuis, quas amore Dei fortiter passus es, de omnibus actionibus, quas in gloriam illius dirigere solitus? Quidni inquis. Tunc enim dulcia apparerent quæ nunc amara videntur, tunc amabilia quæ in præsenti execrabilia, tunc vere gaudiosa, quæ nunc odiota.

Age itaque nunc, quæ illo momento acta & consummata velles. Et si vitam tuam judicas mercatum, ita auctioneris, ut venditis licet omnibus thesaurum regni cœlestis obtineas. Si cursum, sic propera, ut bravum apprehendas; si tempus sementis, ita semen tuum dispergas, ut messem in æternitatis horrea invehas. Si dies mercenarii, ita labo-

labora ut denarium futuræ beatitatis merearis. Verbo fac modo quæ mortiens facta fuisse voles.

S. Ignat. lib. 2. Exer. XXI. Hanc doctrinam S. Patriarcha noster in aureo Exercitiorum suorum libello in hæc verba omnibus salutis suæ curam habentibus reliquit: *Si mors ingrueret, quem me mallem observasse modum in presenti deliberatione; jux-*

ta bunc igitur eligendum nunc esse facile intelligam, Quod in ultimo agone gauderes te fecisse, id nunc dum vivis exequere.

Huic consilio quisquis acquieverit, confidat se animo intrepido mortem adventantem excepturum, rationes suas cum laude positurum, & pro meritis coronam gloriae accepturum.

CONCIO XXXVIII.

IN DOMINICA IX. POST PENTECOSTEN.

Videns civitatem flevit super eam. Luc. 19.

ARGUMENTUM.

LAMENTATIO CHRISTI.

I.

Gnatum tenerioribus, ac invalidioribus mentibus vitium est, ut prope nullâ datâ causâ in lachrymas liquefiant. Aud. Quum enim dolorem conceptum continere nequeant; lachrymis, & suspiriis habenas laxant, perque illa eundem egerunt. At vero sapientes, & viri fortes exortam intra præcordia mœstiam validissimè strangulant impetu, & non nisi rarissimè, gravissimèque de causis luctibus indulgent; Nec tam lachrymis, & ejulatu mulierum ritu, ac puerorum, quam consiliò, ac viribus obtinere nituntur, quod intendunt.

Ergò cum sapientia æterna dolorem suum foras evaporet, cum civitati Hierosolymitanæ illachrymetur, oculosque fletuum demergat Oceano, causa perquam gravis esse oportuit. Et quænam illa Æ Sanè non alia, quam cuius meminit sacer Evangelii textus: *Si cognovisses & tu, que ad pacem tibi.* Non expendebat, quæ illi conducerent ad pacem cum DEO, cum proximo, & se ipso servandâ; laborabat ignorantia rerum divinarum, ac humanarum. Et videtur mihi hæc lamentatio Domini mei coincidere cum threnis Moysis, super cœcitatem populi sui plorantis: *Dent. 32.29 Utinam saperent, & intelligerent, ac novissima præviderent!*

Operæ itaque pretium fuerit expendere illam accuratiè, & videre, an non hisdem